

Chlapeček a netopýři

Byl jeden chlapeček a ten si nikdy nezakrýval ústa, když kýchal, kašlal nebo zíval. Při kašli a kýchání samozřejmě vystřeloval z pusy bacily. A při zívání mu bylo vidět růžové patro, čípek a krční mandle, což jsou sice věci v ústech obvyklé, ale na pohled nijak zvlášť pěkné.

Rodiče chlapečka neustále napomínali a předváděli mu, jak je hezké pusu při kašli nebo zívnutí zakrýt dlaní. Ale on toho nedbal. Byl prostě líný ruku zvednout!

„Do úst ti něco může vlétnout!“ upozorňovala ho často maminka. Ovšem chlapečkovi to nevadilo. Tvářil se jako hrdina a smál se – kdyby mu prý do pusy vletěla moucha, spolkl by ji a hotovo.

Jenže smích ho brzy přešel! Jednou se takhle kvečeru vracel domů kolem staré věže. Protože byl po celodenním běhání unavený a ospalý, pořádně si zívá. A tak se přihodilo, že temný otvor spatřil kolem letící netopýr.

Krásná jeskyňka! pomyslel si a šup, vlétl chlapečkovi do úst. Zavěsil se drápky na jednu z chlapečkových mandlí, samozřejmě hlavou dolů, a spokojeně usnul.

Chlapeček – na rozdíl od netopýra – po návratu domů nespál. Musel jít do postele bez večeře, s tím zvířátkem v ústech nemohl nic spolknout, takže mu kručelo v žaludku. A netopýří drápky v krku škrábaly. No vůbec se necítil dobře. Navíc měl špatné svědomí, protože lhal. Nechtěl přiznat, co se stalo, a tvrdil rodičům, že je nastydlý. Ale je jasné, že druhý den se všechno prozradilo. Maminka totiž nahlédla chlapečkovi do krku, jestli nemá angínu. A náramně se vyděsila, když uviděla malé černé nožičky a složená blanitá křídla.

A to nebylo všechno – netopýr navečer hvízdal na manželku a děti. Tak se do chlapečkova krku nastěhovalo netopýrů celkem šest. A všichni se shodli, že lepší obydlí by těžko hledali a že už tu zůstanou napořád.

Rodiče byli zoufalí. Chlapeček jim hubl před očima, protože jíst mohl jenom v noci, když byli jeho nájemníci na lovu. A to toho nedokázal sníst mnoho. Taky se mu pořád zvětšovala ústa, jak jimi vylétali a přilétali další netopýři.

„Jestli to takhle půjde dál, bude mít pusku kolem celé hlavy!“ děsila se maminka.

Po dohodě s tatínkem požádala zvěrolékaře, aby netopýry odchytil. Jenže se do toho vložili ochránci přírody. Netopýři jsou zvířata chráněná a nikdo je odnikud vyhánět nebude!

Cože – a to je konec?

Ne, není. Jednomu přírodovědci se nakonec chlapečka zželelo. Navrhl, aby se rodiče s chlapečkem vypravili do krápníkové jeskyně. Co kdyby se tam netopýrům zalíbilo? Taková jeskyně je přece jen větší... a pak, krápníky jsou mnohem hezčí než lidské mandle. A skutečně: netopýři usoudili, že se jim nová jeskyně zamlouvá víc, a chlapečkova ústa opustili.

...někteř chlapečkovi do úst...

A už si ten chlapeček zakrýval pusou?

Ano. Ale musel si ji zakrývat oběma rukama. Protože měl už nadobro ústa roztažená od ucha k uchu. No, nakonec to mohlo dopadnout hůř – takhle se zdálo, že se stále usmívá.

